

Kindje
toch

je laat
toch niet
in een
gezond
lichaam snijden

Heb
je Janneke
gezien?

Volgens
mij heeft ze dr
tieten laten
doen...

Niemand
kan aan-
tonen
dat het
villig is. +
ik zou het u
ter zeeerste
af raden!

Ge woon
doen!
mensen
praten
toch
wel!

Van A naar C

Janneke (31) is freelance journalist in Amsterdam. Ze heeft huisje, boompje, beestje, maar GEEN BORSTEN. In een driedelig feuilleton volgen wij haar op haar weg naar de gedroomde C-cup. Deel een: TIJDELIJKE BORSTEN, de oplossing?

Illustratie SHARON DER HAGEN

Hoofdredacteur Eva mailt. Ik heb in het verleden een aantal artikelen geschreven voor *Jackie* én heb kleine tieten. Eén en één blijkt in dit geval gek genoeg twee. Of ik Macrolane wil proberen: een middel voor tijdelijke borstvergroting. Het is een nieuwe behandeling waarbij je zonder operatie een cup groter gaat door middel van injecties met Macrolane. De behandeling zou in mijn geval van een A dus een B'tje maken. Klinkt goed.

Het mailtje van Eva is kort. Ongeveer drie regels uitleg plus een afsluitende vraag: of ik interesse heb en zo snel mogelijk even iets van me kan laten horen. Anders gaat ze op zoek naar iemand anders. Ik begin te tikken: 'Natuurlijk heb ik interesse! Zeg maar waar en wanneer.' Vijf seconden later is het scherm weer leeg. Kort daarop volgt een nieuwe tekst: 'Hoi Eva. Dank voor het aanbod. Maar ik doe het niet.' *Sent.*

Ziedaar in vijf seconden mijn hele dilemma. Want ja: ik wil al heel lang heel graag grotere borsten. En nee: eigenlijk durf ik niets aan mijn lijf te laten doen.

Dit zou het einde van het verhaal kunnen zijn, ware het niet dat dit ene kleine mailtje een stroom aan gedachten met zich meebrengt: zou dit dan eindelijk de oplossing kunnen zijn voor een probleem dat me al sinds de puberteit in de greep houdt? 's Avond zit ik tegenover mijn vriend Sander aan tafel. 'Ik kreeg een mailtje vandaag. Een opdracht van *Jackie*', zeg ik nonchalant. 'Of ik Macrolane wil uitproberen.' Sander kijkt me aan. 'Wat?' 'O, een nieuw middel-tje waarbij je je tieten kunt laten vergroten zonder operatie. Ze spuiten spul in waardoor je vollere borsten krijgt. Maar ik ga het niet doen. Ik heb geen idee wat het precies is. Ja, Jennifer Aniston heeft het gedaan. Maar

Jennifer Aniston heeft het gedaan. Maar WIE WEET WAT DE RISICO'S ZIJN? Dus ik doe het niet. Toch?'

wie weet wat de risico's zijn? Dus ik doe het niet. Toch?' Sander onderbreekt mijn gertel: 'Waarom informeer je niet eerst eens wat het precies is? Je bent al zo lang met je borsten bezig. Als het veilig blijkt te zijn, lijkt mij dit juist een heel goede oplossing.' Ik staar naar de enorme ronde aardappel op mijn bord.

Voor het slapengaan, neem ik nog snel een douche. In het donker, zoals gewoonlijk, wat sneu en waar is tegelijk. Alles beter dan die ongezellige 40 watt op mijn onvolgroeide boezem. In bed passeert ons gesprek in gedachten nog een keer de revue. Misschien heeft Sander wel gelijk. Informeren kan toch geen kwaad? Hoe lang twijfel ik nou al over een mogelijke borstvergroting? Macrolane zou wel eens de oplossing kunnen zijn. Geen operatie. Het middel is tijdelijk. Na een jaar is het weer weg. Kan ik mooi een tijdje aankijken hoe het is. Daarbij hoef ik niet te 'liegen' als ik ineens met een vollere voorgevel in het openbaar verschijn. Ik een borstvergroting laten doen? Nee joh! Hoe kom je erbij? Dat je maar ongeveer één cupmaat groter kan gaan, is voor mij geen probleem. Groter hoeft ook niet. >

En ja hoor, daar komen de kriebels in mijn buik. De gedachte dat ik deze zomer eindelijk eens in een leuke bikini naar het strand kan! Geen gehannes meer op het toilet van de strandtent om mijn gehate push-upbikini zo snel mogelijk te verruilen voor mijn reuze push-upbeha en shirtje! Weg met de hooggesloten shirtjes! Met deze gedachten val ik in slaap.

VERWARRING

De euforie is echter van korte duur. Als ik de volgende ochtend onderweg ben naar mijn werk word ik alweer overvallen door twijfels. Zo stellig als ik Sander vanochtend vertelde dat ik Eva het goede nieuws ga mailen, zo groot is de verwarring nu.

Een autorit is altijd een goed moment om dingen in mijn hoofd te ordenen, maar in dit geval werkt het averechts. Ik ben inmiddels de dertig gepasseerd. Wordt het niet eens tijd dat ik mezelf accepteer zoals ik ben? Alsof grotere borsten mijn levensgeluk vergroten. Sander vindt me – hoe gezapig dat ook klinkt – mooi zoals ik ben. En alsof de buitenwereld gek is: natuurlijk zal iedereen door hebben dat ik iets aan mijzelf heb laten doen. Ze zullen over me praten. Achter mijn rug om. ‘Heb je het al gehoord? Ze lijkt altijd zo zelfverzekerd, maar dat blijkt dus mooi niet het geval.’

De rest van de rit houdt de hoofdvraag me bezig: waarom zou ik het doen? Ik heb qua uiterlijk en aandacht verder niets te klagen. Zit letterlijk en figuurlijk prima in mijn vel en besef heus wel dat mijn vraagstuk een luxeprobleem is. Anderzijds is het iets dat mij sinds mijn puberteit al bezighoudt. Ik herinner me een citaat uit mijn dagboek van 17 jaar geleden: ‘Marije heeft inmiddels bloemkolen. Ik heb helemaal niets.’

En schamen doe ik me er eigenlijk ook niet voor. Tuurlijk zou ik liever grotere willen hebben, maar het is niet zo dat ik gebukt over straat ga. En ja, natuurlijk waren er onzekere momenten als ik voor het eerst het bed deelde met een nieuwe partner, maar na verloop van tijd verdween dat gevoel meestal wel. Sterker nog, het liefst riep ik zelf zo snel mogelijk dat ik het van mijn tieten niet moet hebben. Sowieso ben ik iedereen altijd voor als het om mijn jopies gaat. Het gevolg is dat er juist vaak grappen worden gemaakt over mijn borsten. Op een themafeestje werd ik zodoende

verwacht als Pamela Anderson. Mijn outfit – twee plastic tieten van de feestwinkel, dikke rode lippenstift en een te kort rokje – gooide overigens hoge ogen.

Een telefoontje stopt mijn gedachten. Beste vriendin Kim aan de lijn. Ik vertel haar over mijn twijfels. ‘Gewoon doen’, roept ze door de telefoon. ‘Mensen praten toch wel. Over een week gaat het weer over iemand anders.

vraag ik. De dokter zegt dat hij voor de zekerheid geen zwangere vrouwen behandelt, maar verder kan het geen kwaad. ‘Hyaluronzuur komt van nature voor in het lichaam en ook in borsten.’ Over mogelijke risico’s spreekt dokter X ook. Ja, er is een kans op verklevingen. ‘Maar daar is gelukkig makkelijk wat aan te doen. Drukken of masseren is mogelijk, maar ook het injecteren van een

Ik herinner me een citaat uit mijn dagboek van 17 jaar geleden: “MARIJE HEEFT INMIDDELS BLOEMKOLEN. Ik heb helemaal niets”

Voor mij blijf je dezelfde. Maar dan met tieten.’ En ineens denk ik: ze heeft gelijk. Kan mij het nou schelen eigenlijk? Ik kan toch gewoon op consult gaan? Aangekomen op mijn werk, mail ik hoofdredacteur Eva. ‘Ik heb me bedacht. Waar en wanneer kan ik me melden voor een afspraak?’

MACROLANE

Een week later is het zover. Samen met Sander sta ik voor een chique pand in Amsterdam Oud-Zuid. Ik heb een afspraak met dokter X, de man die mij mogelijk een nieuwe voorgevel gaat bezorgen.

In een witte, lichte spreekkamer ontmoeten we dokter X. We krijgen cappuccino en een bakje nootjes, wat een rare combinatie is. Toch is zowel mijn kop koffie als het bakje binnen drie minuten leeg. De dokter zegt dat-ie best begrijpt waarom ik zenuwachtig ben. ‘Het is toch ook niet niks?’

Gek genoeg stelt Sander die middag de meeste vragen, terwijl ik luister en denk, heel veel denk. Over het hyaluronzuur dat zal worden ingespoten in mijn borsten. Over Macrolane, dat wordt geproduceerd door een Zweeds bedrijf en al aan menig onderzoek is onderworpen. Dat de behandeling tussen de dertig en negentig minuten duurt en gebeurt onder lokale verdoving. En dat het spul na ongeveer een jaar door je lichaam is afgebroken en je borsten dan dus weer de oude zijn.

Wat als ik op termijn zwanger wil worden,

enzym dat de Macrolane weer oplost.’ Om zijn verhaal te ondersteunen, bekijken we voorbeelden op zijn laptop. Voor én na. Het ziet er mooi uit.

Anderhalf uur later staan Sander en ik weer buiten. We bespreken de voordelen. Het is snel. Ik hoef niet onder het mes. De dokter en zijn kliniek komen betrouwbaar over. En het belangrijkste: deze zomer kan ik tieten hebben.

Ik ga het doen.

TWIJFELS

’s Ochtends in bed kijkt Sander me aan. Hij heeft gedroomd. Dat mijn borsten gesprongen waren en we samen dreven in een bad van hyaluronzuur. Shit, zijn droom heeft hem aan het twijfelen gebracht. ‘Ik weet het niet, hoor’, aarzelt hij. ‘Moet je niet gewoon iets nemen wat al jaren op de markt is? Doe dan een permanente borstvergroting als je het graag wilt. Zo vaak is de Macrolane-behandeling in Nederland nog niet uitgevoerd.’

Ook ik heb liggen malen. Volgens dokter X ‘is er geen reden om aan te nemen dat Macrolane van invloed is op een mogelijke zwangerschap’. Toch dringen de beelden van Sof-tononkindjes zich aan mij op. Tuurlijk, het is kort door de bocht en heeft er allemaal niets mee te maken, maar toch. Weten zij veel wat de gevolgen van Macrolane zijn op lange termijn? Toch nog eens navragen.

’s Middags mail ik mijn twijfels aan Irene

Wordt
het niet
het niet
eens tijd dat
ik mezelf
accepteer
zoals
ik ben?

Mathijssen, plastisch chirurg bij het Erasmus MC en voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Plastische Chirurgie (NVPC). Haar reactie is kort, maar duidelijk. 'Er is nagenoeg geen wetenschappelijk onderzoek beschikbaar dat aantoonst of het wel of niet veilig in gebruik is. Om die reden is het advies van de NVPC aan haar leden dan ook om zeer terughoudend te zijn met het gebruik van dit middel voor deze toepassing. Ik zou het u dan ook ten zeerste afraden! Niemand kan zeggen of het veilig is en tot die tijd zou ik een patiënt het laten

inspuiten van dit middel niet adviseren.'

Oké, het is klaar. Iemand in een witte jas die zegt dat het onverstandig is om deze behandeling te ondergaan, is voor mij genoeg. Ik heb alle vertrouwen in de professionaliteit van dokter X, maar mijn twijfels waren en blijven te groot. Grotere tieten: heel graag, maar niet met het risico dat ik over twee jaar zwanger ben en ik iets in mijn lijf heb zitten waarvan ik niet 100 procent zeker weet of het schadelijk is voor mij en mijn kind. De reactie van de NVPC trekt me over de streep om er definitief van af te zien.

'Ik kan alleen nog maar naar borsten kijken. KLEINE, GROTE, LELIJKE EN MOOIE dringen zich aan me op'

PROBLEEM

Nieuw probleem dat zich vanaf dat moment aandient, is dat ik alleen nog maar naar borsten kan kijken. Kleine, grote, lelijke en mooie dringen zich aan me op. Het is net zoals wanneer je een nieuwe auto koopt en plotseling overal jouw gedroomde bolide ziet rijden. Of zoals hoogzwangere vriendin Marije zegt: 'Werkelijk alle vrouwen om me heen lijken ineens zwanger'.

Mijn idee was om mijn borsten te laten vergroten na mijn zwangerschappen, zodat het allemaal wat minder zou opvallen. En: na een zwangerschap of twee begrijpt iedereen dat je de boel wat wilt opkrikken. Maar alle relaties die ik de afgelopen jaren heb gehad, leidden niet tot het gedroomde gezinnetje. Waarom dan nu nog langer wachten? Het duurt misschien nog wel jaren voordat ik zwanger ben. Als het ooit al gebeurt.

Hoewel ik inmiddels van de Macrolane heb afgezien, heeft de behandeling me wel weer sterk aan het denken gezet over een eventuele permanente borstvergroting. Ik bekijk dagenlang de websites van verschillende klinieken. Na een week kan ik de foto's en filmpjes dromen. Shanna voor de behandeling, Shanna na de behandeling. Nancy die een operatie heeft laten uitvoeren half onder de borstspier, Lizeth ervoor. De 4-jarige dochter van mijn broer die op bezoek is en toevalligerwijs op de plaatjes stuit, velst een vernietigend oordeel. 'Hé, dat is een jongetje en dat een meisje', zegt ze, wijzend op het na-resultaat.

Tussen de bedrijven door praat ik met vriendinnen – overigens 'toevalligerwijs' wel alleen met diegenen van wie ik zeker weet dat ze mijn keus niet zullen bekritisieren. Het is net als met relatieproblemen. Vriendin A (al jaren single) begrijpt best dat je op een dag bent vreemdgegaan, terwijl je daar bij vriendin B (zelf net bedonderd) beter niet mee kunt aankomen.

Na een week van stevig researchen pak ik de telefoon: 'Spreek ik met de Bloemingdael Kliniek in Overveen? Ik wil graag een afspraak maken voor een borstvergroting.' Na het gesprek surf ik naar de site van H&M en bestel twee bikini's. Hartje winter. ●

In de volgende aflevering heeft Janneke een afspraak bij de Bloemingdael Kliniek.

'Straks ziet iedereen wat ik heb gedaan!'

nee!

'Het gaat voelen alsof er een vrachtwagen over je heen is gereden.'

'U zit aan uw tax wat pijnstillers betreft.'

'Wat gaat mijn vriend zeggen?'

wèèh -

Van A naar C

Janneke (31) – huisje, boompje, maar geen borsten – gaat in een DRIEDELIG FEUILLETON op zoek naar de gedroomde C-cup. Deel 2: de operatie.

Illustratie SHARON VAN DER HAGEN

DEEL 2:

DE OPERATIE

Samen staren vriend Sander en ik naar mijn goedgevulde bh. Ditmaal zijn het niet de bekende voorgevormde cups, luchtkussens of kipfilets, die de trieste waarheid verbloemen. Van een afstandje lijkt het aardig wat. Best groot eigenlijk. Natuurlijk ook. Ik draai een rondje voor de spiegel. Ja, ik zou er zo mee de stad in kunnen. Dat wil zeggen, totdat deze illusie door een onverwachte beweging ook geen stand houdt. Driehonderd gram rauw gehakt – half-om-half – verlaat op zeer oncharmant wijze mijn zwarte HEMA-bh. Wat rest is mijn troosteloze A-cup. En nog smerig ook.

DE BESTEN

De bh vol gehakt heeft alles te maken met mijn eerste bezoek aan Kliniek Bloemendaal in Overveen de dag ervoor. Na mijn intakeafspraak met bedrijfsmanager Yamuna Martens is dit de eerste keer dat ik plastisch chirurg Paris Melis zelf ontmoet. Spannend, want als ik inderdaad mijn gevorderde

plannen voor een borstvergroting doorzet, is hij degene die me straks opereert. Het is dus belangrijk dat er een klik is en dat hij kundig en betrouwbaar overkomt.

Wat ik tot dan toe weet van dr. Melis is dat hij als plastisch chirurg werkt in het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk en twee jaar geleden samen met vijf collega's deze privékliniek is begonnen. Dr. Melis is degene binnen de club die gespecialiseerd is in esthetische- en reconstructieve chirurgie

*Driehonderd gram
rauw gehakt –
half-om-half –
VERLAAT
OP ZEER ON-
CHARMANTE
WIJZE MIJN
ZWARTÉ
HEMA-BH*

van de borsten en het gezicht. Wat ik ook weet, is dat de plastisch chirurgen in de kliniek vorig jaar voor de vierde maal op rij door weekblad *Elsevier* zijn uitgeroepen tot de besten van ons land. De maatschap voert de grotere operaties uit in het Beverwijkse ziekenhuis, maar voor het spreekuur wordt gebruikgemaakt van het chique landgoed Duinlust in Overveen.

HET CONSULT

We zitten in de grote, lichte spreekkamer van Dr. Melis. Hij is het type Jan van der Woude uit *Medisch Centrum West*, de dokter door wie je meteen graag geopereerd wordt: betrouwbaar, kundig, rustig. Onmogelijk dat hij iets verprutst.

Ik sta voor hem en kijk in de spiegel. Wat ongemakkelijk schuif ik de ene na de andere pasprothese – alleen het woord al – in mijn pas-bh. Yamuna kijkt van een afstand geruststellend toe. 240cc, 300cc, 320cc. Eigenlijk ben ik bij de eerste maat al dik tevreden. 'Ik wil echt niet van die ordinaire pornotieten, hoor', roep ik. 'Dit lijkt mij prima. Ik zat te denken aan een grote B of een kleine C. Daar kom ik zo toch wel op uit?' >

Dr. Melis is gelukkig wel gewend aan zenuwachtige aspirant-patiënten. Je kunt beter niet spreken over cupmaten ('Pakt bij elk lichaam anders uit'), maar over het aantal cc's, legt hij uit terwijl hij met een liniaal mijn borsten meet. Volgens hem zou 280 of 300cc – gezien mijn lengte (1,75m) gewicht (60 kilo) en bouw (sportief met kont) niet misstaan. 'Alles lijkt veel omdat je nu zo weinig hebt, maar straks met een T-shirt aan is het niet veel meer dan de pushup-bh die je nu draagt.'

Ik stop de 300cc-prothese opnieuw in mijn bh, haal hem er weer uit en hevel hem van de ene hand over naar de andere, en weer terug. Het idee dat dit 'jellyding' mijn nieuwe borst kan worden, is raar. Maar eigenlijk ook heel fijn. En als dr. Melis zegt dat ik deze grootte best mag hebben, omdat-ie goed bij mijn lichaam past en niet ordinair is, wie ben ik dan om hem tegen te spreken?

De rest van het gesprek bespreken we de keuze van de juiste prothese (ik krijg ronde in plaats van druppelvormig), de plaatsing (half onder de borstspier) en de nog immer voortdurende twijfels. Bij de deur vraag ik nogmaals of 300cc echt niet te groot is. 'Je mag altijd bellen of nog een keer langskomen als je twijfelt', zegt dr. Melis. 'En anders kun je 300 gram gehakt kopen, in je bh doen en nog eens kijken hoe het staat.'

Na ruim dertig jaar ben ik mijn A-cup meer dan zat. Het is aan mij en niet aan mijn omgeving – die er misschien schande van zal spreken – om te kiezen voor een borstvergroting. Het gesprek met dr. Melis geeft me het vertrouwen om de stap nu daadwerkelijk te wagen. De volgende dag rijd ik naar het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk om een ponsplaatje te regelen en de afspraak definitief te bevestigen. Ik krijg tieten!

HET WACHTEN

Gedurende de wachtperiode tot aan de operatie – ongeveer drie maanden – voel ik afwisselend spanning en blijdschap. Dat komt waarschijnlijk doordat ik ineens overgevoelig ben voor alles wat met tieten te maken heeft. Op mijn werk val ik midden in een gesprek van twee collega's bij de koffieautomaat: 'Weet je wat erger is dan neptieten? Een tupperware doos, hahaha.' Als ik een week later de snackbar om de hoek

binnenwandelt valt mijn oog op een stukje in de *Revue* waarin een rapper vertelt over zijn nieuwe hit, die een aanklacht tegen is de plastic maatschappij. 'We moeten onszelf anno 2010 nu eindelijk eens accepteren', vindt hij. Irritant.

Omdat ik maar een paar goede vriendinnen over mijn borstvergroting heb ingelicht, kan ik het grootste gedeelte van de tijd niet over

kanten op te staan.

Overigens blijkt dit niet de laatste foto te zijn die Sander neemt. Op het moment dat we de volgende ochtend in alle vroegte bij het ziekenhuis arriveren, gaat-ie pas echt los: mijn eenpersoons(!)kamer, alleen het bed, ik op bed, ik terwijl ik me omkleed, de zusters – alles en iedereen komt erop te staan. Zelfs de enorme 'ziekenhuisgaasonderbroek'

Op mijn werk val ik midden in een gesprek van twee collega's bij de koffieautomaat: **'WEET JE WAT ERGER IS DAN NEPTIETEN? EEN TUPPERWARE DOOS, HAAAA'**

mijn onzekerheden praten. Zeker naarmate de operatie dichterbij komt, is dat lastig omdat de voor mij belangrijke keuze toch de hele dag door mijn hoofd spookt.

Een kleine twee weken voor de operatie sms ik Yamuna van Kliniek Bloemingdael nog een keer mijn twijfels. De volgende dag heb ik zodoende een telefonische afspraak met dr. Melis, die mij binnen twee zinnen geruststelt. 'Het wordt echt niet ordinair. Bij de operatie bekijk ik zeker nog eens wat de beste maat is.'

Maar het fijnste ik-ga-het-toch-doen-moment blijft de reactie van mijn ouders. Over seks werd in het dorp waar ik ben geboren – en dus thuis – nooit gesproken. Laat staan dat je de badkamer binnenwandelde als een ander familielid aan het douchen was. Maar op mijn aanstaande borstvergroting (in familiekringen wel standaard "De Operatie" genoemd) reageren zowel mijn vader als moeder heel normaal. Pa: 'Ik snap heus dat je het fijn vindt om een leuk truitje te kunnen dragen in de zomer'. Ma stuurt een tegoedbon voor een lingersetje van Marlies Dekkers. 'Succes met de operatie. Het wordt vast heel mooi!'

D-DAY

De avond voor de operatie pakt Sander nog snel het fototoestel. Voor later. Lief, maar geen idee welk nageslacht hier te zijner tijd op zit te wachten. Dat maakt Sander niet uit: mijn kleine tieten komen er van alle

wordt vastgelegd. Ik laat hem maar. Dit is niet alleen spannend voor mij.

Om 8.30 uur precies verschijnt Dr. Melis. Hij is relaxed als altijd – ondergaat de fotosessie van Sander gelaten – en dat stelt mij ook weer gerust. Met een dikke stift tekent hij de plek af waar de prothesen moeten komen. 'Wordt het echt niet ordinair?', vraag ik weer. 'Nee', zegt hij. 'En ben ik straks blij?', piep ik. 'Heel blij. Ik zie je zo boven nog even in de operatiekamer.'

Daarna gaat het snel. Ik neem beneden afscheid van Sander en word met bed en al naar boven gereden. Daar krijg ik eerst een infuus ('Doet dat pijn?') en ga van daaruit verder richting operatiekamer, waar de anesthesist aan mijn bed verschijnt ('Slaap ik snel?'). Naar mijn kleine borsten kijk ik gek genoeg niet meer. Die heb ik de afgelopen dertig jaar waarschijnlijk wel genoeg gezien. Het laatste dat ik me herinner, is dat ik een slechte grap maak over de lijfarts van Michael Jackson.

DE HEL

Een paar uur later word ik weer wakker. Kennelijk lig in de recoverykamer, want het is druk om me heen. Zusters bezoeken naast mij een zojuist bevallen dame met kind. Even verderop huult een meisje. Een moeder zit aan het hoofdkussen van haar zoontje en wrijft over zijn hoofd. Ik voel me vaag. Fuck hee. Ik probeer water te vragen. Maar contact maken is nog niet zo

makkelijk als je net uit een narcose komt. Het enige wat uit mijn mond komt, is een zwak gemompel.

Gelukkig word ik na een kwartier naar mijn eigen kamer gebracht, waar Sander en dr. Melis staan te praten. 'Hee liefje', zegt Sander opgelucht terwijl hij mijn hand pakt. 'Alles is goed gegaan, hè?' Ja, knik ik zwakjes. Dr. Melis zegt dat het er allemaal hartstikke goed uitziet. 'Maar je zult best

wel even last hebben de komende dagen. Je hebt sterke spieren, ik heb er flink aan moeten trekken.' Au.

Een paar minuten later verwelkomen Sander en ik samen de nieuwe borsten. Zodra de deken omhoog gaat, zie ik twee stukken tape. Eentje aan de bovenkant, eentje aan de onderkant. Daartussen hangen (zeg maar staan – wat een zwelling!) twee mooie, ronde borsten. Ieder 280cc. Huilen doe ik

op dat moment niet, want gek genoeg voelt het meteen heel normaal en vertrouwd. 'Precies goed, hè,' zeg ik. Sander knikt en gaat weer aan de slag met zijn Hasselblad. Mijn nieuwe borsten worden omgedoopt tot 'de twee nonnetjes'.

Tot zover de euforie. Want na een paar uur begint het. Pijn. Ongelofelijke, nauwelijks te verdragen pijn. Van tevoren had ik gehoord dat het voelt alsof er een vrachtwagen over je heen gereden is. Die vergelijking klopt. Zodra de narcose helemaal is uitgewerkt, voel ik me af-schu-we-lijk. Elke beweging die ik maak, zorgt voor een helse pijn in mijn gehele borstgebied. Mijn glas pakken. Au. Mijn kussen verleggen. Au. Zelfs stil liggen en tv-kijken is niet te doen. Het voelt alsof alles is opengetrokken en er van alle kanten aan me wordt getrokken op het moment dat ik ook maar iets durf te bewegen. Naast mijn bed zie ik hoe de drains, die ergens uit de zijkant van mijn nieuwe aanwinsten vandaan komen, hun werk doen. Beide flessen lopen langzaam vol met wondvocht. Het maakt me misselijk. Ik druk honderd keer op de bel voor pijnstillers, het verleggen van mijn kussen, een toiletbezoek. Ik voel me de *drama queen* van de afdeling, maar het kan me niet schelen, ik heb alle hulp nodig die ik kan krijgen. Bovendien ben ik een medisch wonder: mijn spieren zaten abnormaal strak, dat heeft Dr. Melis zelf gezegd. Ik druk weer op de bel, au, tot vervelens toe van het verplegend personeel. 'Ik zal nog even navragen of we u iets anders mogen geven, maar eigenlijk zit u nu aan uw tax wat pijnstillers betreft.' Wanneer mijn moeder later die middag op bezoek komt, moet ik keihard huilen.

's Avonds ben ik voor het eerst alleen. Mama is naar huis. Sander is naar huis. En volgens mij zijn zelfs de verpleegsters naar huis. Ik wil ook naar huis. Maar ik moet blijven. Wat een ellende. Mijn haar prikt in mijn nek. Ik heb geen elastiekje. Alles doet pijn.

Maar: ik heb ze. Rond, stevig, 280 cc. En met die gedachte val ik uiteindelijk in een onrustige, droomloze slaap. Op mijn rug. ●

In de volgende en laatste aflevering vertelt Janneke over de herstelperiode, de reacties en haar conclusies. Is dit wat ze echt wilde?

Na een paar uur begint het. Ongelofelijke, nauwelijks te verdragen pijn. IK HAD GEHOORD DAT HET VOELT ALSOF ER EEN VRACHTWAGEN OVER JE HEEN GEREDEN IS. DIE VERGELIJKING KLOPT

Van **A** naar **C**

Janneke (31) – huisje, boompje, maar geen borsten – gaat in een DRIEDELIG FEUILLETON op zoek naar de gedroomde C-cup. In deel 1 besluit zij het tijdelijke middel Macrolane aan zich voorbij te laten gaan, maar maakt ze wel een afspraak met PLASTISCH CHIRURG Dr. Paris Melis. In deel 2 ondergaat Janneke een operatie bij de Bloemingdael Kliniek. Deel 3: HET HERSTEL.

Illustratie SHARON VAN DER HAGEN

DEEL 3:

Collega Peter staart me aan. Eerst neemt hij mijn gezicht in zich op. Vervolgens mijn borsten, billen, benen en dan weer mijn borsten. 'Goh', zegt hij dan. 'Wat zie je er goed uit. Ik wist niet dat stoppen met roken als bijkomend effect heeft dat je grotere borsten krijgt.'

Wanneer ik later op controle ben bij Dr. Paris Melis zegt hij dit opvallend te vinden. 'De meeste mensen in je omgeving die je niet zo goed kennen, hebben helemaal niet in de gaten dat er iets aan je borsten is veranderd. Mits je je uiteraard een beetje op dezelfde manier blijft kleden.'

Collega Peter is blijkbaar een uitzondering. Na de operatie heb ik resoluut besloten na tien jaar te stoppen met roken. Vanuit het motto: je wilt toch iets terugdoen voor je lichaam. De meeste kennissen en collega's slikken deze verklaring als zoete koek om de extra kilo's (optisch gezien maakt het blijkbaar niet uit of je een dikkere kont of dikkere tieten hebt?) te verklaren. Alleen Peter laat zich niet voor de gek houden.

In gedachten verzonken, ont doe ik mij intussen van mijn witte sportbeha. Het is de eerste keer na de operatie dat Dr. Melis mijn borsten ziet en ik ben erg benieuwd wat hij ervan vindt. Uiteraard wil je toch het liefst dat jouw borsten de mooiste zijn die de Bloemingdael Kliniek ooit heeft voortgebracht en in de toekomst als voorbeeld worden gebruikt voor alle dames die volgen. In alle rust bekijkt Dr. Melis het eindresultaat: links, rechts, voor, onder. Na een

OP HET
STRAND IN
MIJN NIEUWE
BIKINI *ben ik
degene die de hele dag
drinken haalt
en net iets te vaak
van strandbed
naar bar paradeert*

slopende stilte spreekt hij zijn eindoordeel uit. 'Jazeker', knikt hij tevreden. 'Ze zijn erg mooi geworden!' De huid staat nog wat strak (goh!), maar dat is volgens hem heel normaal. De boel heeft gewoon wat tijd nodig om op te rekken en naar beneden te zakken. Maar het herstel verloopt al met al meer dan voorspoedig. 'Ben je er zelf ook tevreden mee?', vraagt hij.

En of ik er blij mee ben! En nu Dr. Melis het slagen van mijn operatie heeft bevestigd, kan ik het wel uitschreeuwen van blijdschap. En dat euforische en trotse gevoel wordt in de loop van de weken alleen maar groter en groter.

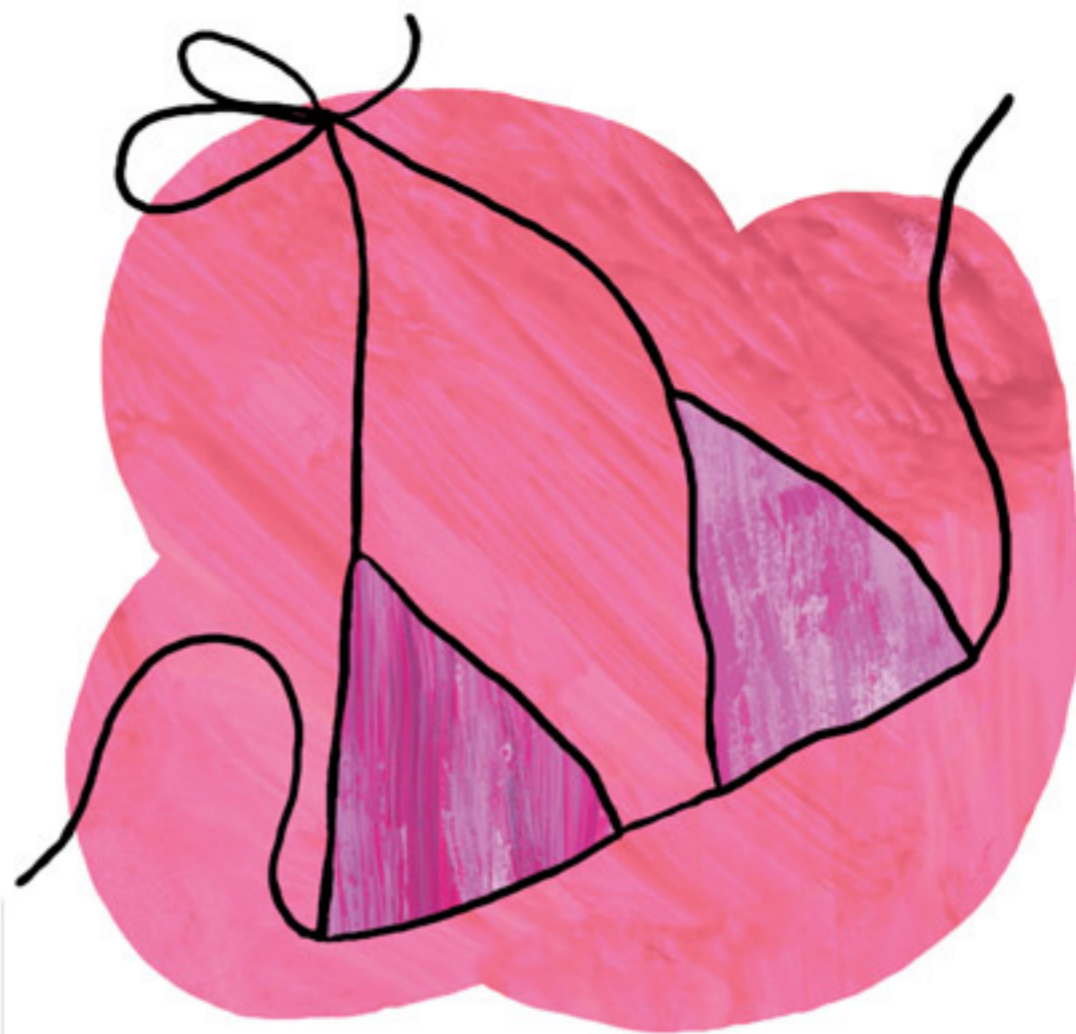
Thank god, want de eerste dagen na de operatie kenmerkten zich namelijk door pijn. Veel pijn. Heel veel pijn. Allesverzengende pijn. Tuurlijk, wel voor het goede doel. En wie mooi wil zijn, moet pijn lijden. Dat snap ik heus wel. Maar wekenlang noodgedwongen op je rug slapen – in een oncharmant sportbeha die de boel moet beschermen tegen onverwachte bewegingen en al het andere kwaad – is echt geen pretje. En bovendien doet alles, ondanks al deze voorzorgsmaatregelen, toch nog zeer. >

Pijnstillers zijn de eerste dagen bittere noodzaak. Daarnaast overheerst gek genoeg de dwangneurose om mijn nieuwe aanwinsten ongeveer om de tien minuten grondig te inspecteren. Dr. Melis had me al gewaarschuwd dat alle vrouwen kritischer dan ooit hun nieuwe jopies onder de loep nemen. Van tevoren leek mij dit onzin. Je bent op zo'n moment toch blij dat je eindelijk grotere borsten hebt? Maar ook ditmaal blijkt Dr. Melis de waarheid in pacht te hebben. Want, vraag ik aan vriend Sander, waren ze daarvoor ook al zo ongelijk? Ze zullen toch niet zo hoog in mijn nek blijven zitten? En die littekens zijn wel héél goed zichtbaar. Blijft dat zo?

Na een aantal weken begint de boel echter, zoals beloofd, te zakken, neemt de zwelling af, staat de huid veel minder strak en zijn de littekens niet meer zo rood en gezwollen. Het is ook de periode waarin ik definitief mijn nieuwe cupmaat weet: 75C! Ik ben dolblij. Het is namelijk bij iedere borstvergroting afwachten op welke maat je uitkomt met 280cc. Dat verschilt nu eenmaal per persoon. 75C stemt mij uitermate tevreden. Waar ik voorheen de labels met 75A uit mijn bh's knipte, laat ik ze nu lekker zitten. Langzamerhand worden ook alle andere clichés bewaarheid: ik ga rechter op lopen, voel me vrouwelijker en douche sinds tien jaar weer met het licht aan. Ik was voor de operatie geen zielig vogeltje, maar ik merk wel dat er nu vaker een lach af kan. Aan- en uitkleden levert bijvoorbeeld standaard een glimlach op. Niet langer is het kiezen van een outfit een worsteling. Sterker nog, het is een van de leukste momenten van de dag. Alles stáát me.

En dat begint uiteraard bij de lingerie. Ik ben inmiddels vaste klant van de Hunkemöller en de lingerieafdeling van de Bijenkorf (wat is 75C vaak uitverkocht trouwens!). En behalve vijf nieuwe bikini's, behoren ook strakke T-shirts met V-hals, jurkjes met decolleté en straplesskledij ineens tot mijn garderobe.

Mijn eerste bezoek aan het strand is een hoofdstuk apart. Bij het wakker worden voel ik me kinderlijk blij. Alsof je je schoen hebt gezet voor Sinterklaas en 's ochtends in alle vroegte kijkt of er wat er is achtergelaten. Ik pas dan ook eindeloos al mijn nieuwe bikini's en hemdjes om uiteindelijk te kiezen voor de grijze top met daaronder de witte bikini met bloemenopdruk. Ik! Ben! Sexy! Eindelijk.

75C STEMT MIJ UITERMATE TEVREDEN. *Waar ik voorheen de labels met 75A uit mijn bh's knipte, laat ik ze nu dan ook lekker zitten*

De top gaat bij aankomst overigens meteen uit. En op het strand ben ik vervolgens degene die de hele dag drinken haalt en net iets te vaak van strandbed naar bar paradeert. Mijn halfontblote borsten trekken voor het eerst in 31 jaar – of zie ik het nu pas? – bekijks. Opvallend genoeg zijn het niet alleen mannen, maar vooral ook vrouwen die een blik op mijn decolleté werpen. En waar ik voorheen een verbrande rug had aan het eind van de dag, ben ik nu egaal gebruind. Ook vriend Sander is blij met de nieuwe boobies. Zo blij, dat hij bij wijze van spreken het kassameisje van de Albert Heijn wil vertellen wat er in zijn, of liever gezegd, mijn leven is voorgevallen. Het leidt zo nu en dan tot de nodige discussie. Want ja, ik wil best vertellen dat ik nieuwe borsten heb, maar wel tegen de mensen die ik daarvoor uitkies. Zo zit op een dag – tot mijn grote verbazing – mijn schoonmoeder met rode oren en de Jackie op de bank als ik thuiskom. Maar zo gênant als ik het van tevoren allemaal had voorgesteld – dat de hele wereld over mij zou praten – is het bij lange na niet. Sterker, de vriendinnen die er vooraf fel op tegen waren, zien na hun zwangerschappen plots ook de voordelen van plastische chirurgie.

En dan: ons seksleven. Want dat willen jullie natuurlijk ook weten. Laat ik voorop stellen: dat zat al wel snor. Met kleine tieten kun je namelijk ook prima seks hebben, wat de

porno-industrie ons ook wijs maakt. Maar eerlijk is eerlijk: het krijgt wel een boost. In het begin lachen we erom – toch maf als er ineens een meisje bovenop je zit met zulke jetsers. Maar dan begint het grote genieten. Want *bottom line* is natuurlijk, dat ik nu meer zelfvertrouwen heb. En dat maakt elke seks beter. Ik ben vrijer, neem vaker het initiatief en als we klaar zijn trek ik niet snel de dekens over me heen, maar blijf ik rustig in mijn blootje rondlopen.

Over all kunnen we dus – vijf maanden na mijn operatie – rustig stellen dat mijn leven er significant op is vooruitgegaan. Leukere kleren, vrijere seks, lekker naar het strand, hatsee. Let wel: mijn karakter is heus niet ineens 180 graden gedraaid. Ik maak nog steeds dezelfde flauwe grappen, ik kan nog steeds niet koken, ik heb niet ineens een nieuwe vriendengroep met asociale types met een scooter (had ik al, die scooter) en ik heb Sander niet ingeruild voor een breedgeschouderde gozer in een Hummer. En ik ben ook niet ineens groot voorvechter van het te pas en te onpas laten verbouwen van je lichaam. Maar tegen het meisje op het strand dat bij 26 graden haar trui aanhoudt omdat ze zich schaamt voor haar kleine borsten, zou ik willen zeggen: denk er eens serieus over na. Want, en dat is het laatste cliché in dit verhaal, ik denk nu ook: had ik dit maar tien jaar eerder gedaan. Echt. ●